

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 18 czerwca 2013 r.

DOLiS/DEC-643/13/38187,38188

dot.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana J.P., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 12 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-139/13/8428,8430) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pana J.P. na przetwarzanie jego danych osobowych przez B. S.A.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej także GIODO lub Generalnym Inspektorem, wpłynęła skarga Pana J.P., zwanego dalej Skarżącym, na odmowę usunięcia jego danych osobowych przez B. S.A., zwany dalej Bankiem. Skarżący wskazał, że dnia [...] rozwiązał umowę z Bankiem i złożył pismo z żądaniem usunięcia jego danych osobowych z baz danych Banku. Podmiot ten odmówił ich usunięcia, wskazując w piśmie Oddziału Banku w M. z dnia [...] na „obowiązek ich zachowania wynikający rzekomo z ustaw: O ochronie danych osobowych oraz Ustawy Prawo bankowe. Po mojej replice Bank pismem z [...] podtrzymał swoje stanowisko i ponownie odmówił usunięcia moich danych osobowych z baz danych” Banku. Skarżący wniósł do GIODO „o podjęcie działań zapewniających realizację żądania usunięcia moich danych osobowych”.

Generalny Inspektor wszczął w tej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego pozyskał wyjaśnienia Banku. W piśmie Banku (znak: [...]) wskazano, że aktualnie Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w celach archiwalnych zgodnie z art. 74 ust. 2 pkt 8 ustawy o rachunkowości oraz w celach statystycznych zgodnie z art. 105a ustawy Prawo bankowe w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Podano, że „Bank pozyskał dane Skarżącego w związku z zawarciem przez niego umowy prowadzenia rachunku w Banku B. z dnia

[...]. W związku z podziałem i przeniesieniem części majątku Banku B. na Bank, który z dniem [...] w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. przejął prawa, obowiązki, należności i zobowiązania z umów zawartych z klientami w przenoszonych oddziałach, dane dotyczące Skarżącego zostały przeniesione do Banku, który przetwarzał te dane na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926 z późn. zm) w zw. z art. 52 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., nr 72, poz. 665) [obecnie Dz. U. z 2012 r. poz. 1376 – przyp. GIODO]. Przedmiotowy rachunek został zamknięty w systemie bankowym dnia [...] zgodnie z wnioskiem Skarżącego z dnia [...]. Ponadto Skarżący posiadał rachunek a vista otwarty w Banku B. dnia [...]. również przeniesiony do Banku i zamknięty dnia [...]”. Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w zbiorach: System Informacji o Kliencie [...], Posiadacze kart płatniczych i innych elektronicznych instrumentów płatniczych. Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w zakresie: imię, nazwisko, data urodzenia, numer PESEL, seria i numer dowodu osobistego, adres zamieszkania lub pobytu, imię ojca, nazwisko panięńskie matki. Wskazano, że Skarżący w piśmie do Banku z dnia [...] wypowiedział umowę prowadzenia rachunku i jednocześnie wycofał swą zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych przez Bank, zobowiązując Bank do usunięcia jego danych z wszelkich baz danych. W odpowiedzi z dnia [...] Bank poinformował Skarżącego, że rachunek został zamknięty dnia [...] i że jego dane osobowe nie będą przetwarzane w bazie aktywnych klientów ani w celach marketingowych. Skarżący w piśmie do Banku z dnia [...], powołując przepisy ustawy o ochronie danych osobowych, zażądał całkowitego usunięcia jego danych osobowych z wszelkich baz danych Banku. Bank w piśmie z dnia [...] podtrzymał swoje poprzednie stanowisko i wskazał na art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, art. 105a Prawa bankowego i art. 74 ust. 2 pkt 8 ustawy o rachunkowości na uzasadnienie prawa Banku do przetwarzania danych osobowych Skarżącego także po wygaśnięciu zobowiązania.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 12 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-139/13/8428,8430), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w przedmiotowej sprawie.

W dniu [...] (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Zdaniem Skarżącego cyt.: „Postępowanie w w/w sprawie było prowadzone przewlekłe i było przedmiotem mojego [Skarżącego] zażalenia. GIODO w przedstawionym rozstrzygnięciu nie odniósł się do wszystkich wyszczególnionych przez Bank delegacji ustawowych uzasadniających odmowę wykonania mojego [Skarżącego] żądania. Bank wśród delegacji ustawowych przywołał także te wynikające z Ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach co jednak zostało całkowicie pominięte w rozstrzygnięciu. Odpowiedź a właściwie informacja zawarta w piśmie ([...]) z dn. [...] oraz termin wydania decyzji –[...]– rodzi domniemanie o pośpiechu i pobieżności w sporządzaniu przedstawionego rozstrzygnięcia”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 12 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-139/13/8428,8430) jest prawidłowe.

W pierwszej kolejności ponownie wskazać należy, że ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, gdy ich administrator legitymuje się jedną z materialnych przesłanek wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy, według którego przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne nie tylko wtedy, gdy osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), ale również gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2). Z powyższego wynika, że zgoda nie jest jedyną przesłanką legalności przetwarzania danych osobowych, a ponadto ww. ustawa nie daje żadnych podstaw, aby traktować ją jako przesłankę główną, podstawową.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych popiera stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, iż z materiału dowodowego sprawy wynika, że Bank przetwarzał dane osobowe Skarżącego w związku z prowadzeniem rachunku (który został zamknięty w systemie bankowym dnia [...]) i w związku z rachunkiem a vista (który został zamknięty dnia [...]). Aktualnie Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w celach archiwalnych i statystycznych.

Stosownie do art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz.1223 ze zm.) zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe podlegają trwałemu przechowywaniu. Według ust. 2 tego przepisu pozostałe zbiory przechowuje się co najmniej przez okresy wymienione w pkt 1-8. W myśl pkt 8 pozostałe dowody księgowe i dokumenty, tj. inne niż wymienione w pkt 1-7, przechowuje się przez okres 5 lat. Wskazać należy na przepisy rozdziału 8 „Przechowywanie danych” rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. Nr 191 poz. 1279 ze zm.). Stosownie do § 49 ust. 1 tego aktu prawnego Bank przestrzega zasad dotyczących przechowywania i ochrony danych określonych w przepisach art. 71 ustawy [o rachunkowości – przyp. GI] i odrębnych przepisach, z zastrzeżeniem ust. 2. W myśl ust. 2 tego przepisu Bank przechowuje dowody księgowe w oryginalnej postaci przez okres wynikający z przepisów art. 74 ustawy [o rachunkowości]. Zakres przetwarzanych przez Bank danych osobowych Skarżącego jest zgodny z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 marca 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu przetwarzanych informacji dotyczących osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów oraz trybu usuwania tych informacji (Dz. U. Nr 56, poz. 373). Przechowywanie przez banki dokumentacji w celach archiwalnych według wskazanych przepisów odbywa się w celu realizacji wynikających z nich uprawnień i obowiązków, czyli na podstawie przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Ponownie wskazać należy, iż obecnie Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w celach statystycznych na podstawie art. 105a ust. 4 Prawa bankowego. Przepis ten stanowi, że banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z

bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3. Ten ostatni przepis upoważnia banki do stosowania – za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego – metod statystycznych do obliczania wymogów kapitałowych. Zgodnie z art. 105 ust. 5 Prawa bankowego przetwarzanie informacji stanowiących tajemnicę bankową w przypadku, o którym mowa w ust. 4, może być wykonywane przez okres 12 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania. Według ust. 6 tego przepisu zakres przetwarzanych informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, może obejmować dane dotyczące osoby fizycznej lub dane dotyczące zobowiązania. Zakres ten wynika z powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Finansów, wydanego na podstawie delegacji określonej w art. 105a ust. 7 Prawa bankowego. Stwierdzić należy, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego w celach statystycznych znajduje uzasadnienie w ww. przepisach prawa, co oznacza spełnienie przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Postępowanie powadzone przez GODO ma na celu wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. W myśl tego przepisu w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: 1) usunięcie uchybień, 2), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, 6) usunięcie danych osobowych. Podkreślenia wymaga, że decyzja administracyjna GODO jest zawsze aktem o charakterze konkretnym i indywidualnym, obejmującym ocenę prawną okoliczności faktycznych istniejących w chwili jej wydania, dokonaną w świetle obowiązujących w tym czasie przepisów prawa.

W zaskarżonej decyzji prawidłowo wskazano, że aktualnie przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank znajduje uzasadnienie w obowiązujących, powołanych wyżej przepisach prawa, brak jest podstaw do wydania przez Generalnego Inspektora w stosunku do Banku jakiegokolwiek nakazu na podstawie ww. art. 18 ust. 1, w szczególności nakazu usunięcia danych osobowych Skarżącego. Warunkiem wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w tym przepisie, jest bowiem stwierdzenie istnienia stanu naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych w dacie wydania decyzji. Jak wyżej wykazano, w niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że zarzuty Skarżącego zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją organu z dnia 12 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-139/13/8428,8430) są chybione. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych dokonuje oceny sprawy w oparciu o stan faktyczny i prawny, więc nie należy do jego kompetencji odnoszenie się do cyt.: „(...) wszystkich wyszczególnionych przez Bank delegacji ustawowych uzasadniających odmowę wykonania mojego [Skarżącego] żądania”. Odnosząc się do zarzutów Skarżącego w przedmiocie przewlekłości postępowania oraz cyt.: „pośpiechu i pobieżności w sporządzaniu przedstawionego rozstrzygnięcia [decyzji]” wskazać należy, iż jest to subiektywna opinia Skarżącego, który ograniczył się jedynie do tego stwierdzenia nie przedstawiając żadnych dowodów na jej poparcie. Ponadto przedmiotowe stanowisko nie znajduje odzwierciedlenia w aktach postępowania ani w zaskarżonej decyzji z dnia 12 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-139/13/8428,8430) .

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 12 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-139/13/8428,8430).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).